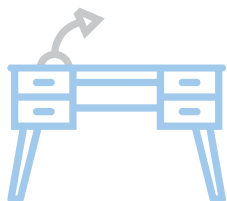

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
APASZEMMEL

SZOBÁNK KÉPE

Olvastam az interneten (és ezzel a hitelesség persze eleve megkérdőjeleződik), hogy *Albert Schweitzer* halála után minden úgy maradt az afrikai kórházban lévő dolgozószobájában, amiképpen ő maga hagyta. Például pianínója kottaállványán az a kotta látható, amiből utoljára játszott. A történet akár igaz is lehet, én is ismertem olyan özvegyet, aki a hűtő tetején őrizte elhunyt férje megbontott cigarettásdobozát, amiből már nem tudta az összes szálat elszívni.

- ◆ Az „Egy magyar nábob” című regény címszereplője egy egész épületszárnyat lefalaztat megboldogult hitvese emlékére, ahová majd tizenennyolc év elteltével léphet be fia, Kárpáthy Zoltán. Átlagembereknél ez a módszer nem nagyon alkalmazható, mert a többség nehezen nélkülözné a továbbiakban a lakás egy részét, s ezt bizonyára a holtak sem várnák el tőlünk. Ez egyébként – mint a gyász megannyi gesztusa – elsősorban úgyis a túlélőkről szól, nem pedig az eltávozotttól.

Azért mégis, talán senkinek sem mindegy, milyen kép marad meg róla az élők emlékezetében. Ebből a szempontból pedig igenis jelentősége van, hogyan hagyjuk hátra a dolgainkat. Mi lenne, ha azzal a tudattal ennénk, innánk, olvasnánk, öltözködnénk, hogy ezek az utolsó pillanatok, s az a kép merevedik meg rólunk. Feleségem azt szokta mondani, azért szeret éjszakára vagy az otthoni elinduláskor rendet hagyni (még ha ez nem is mindig sikerül), mert mi van, ha éjszaka meghal vagy nem tér haza, és úgy találják a mosatlan edényt, a piszkos szőnyeget vagy a bugyikat szerteszét. Csakugyan ijesztő erre gondolni, ezért törekednünk kell minden pillanatban a tökéletességre: nem olvasni igénytelen könyveket, nem nézni bugyuta tévéműsorokat, kétes tartalmú internetes honlapokat; nem hagyni disznóólat magunk után, kijavítatlan dolgozatokat és lerágott almacsutkát. Ki szeretné, ha a szobája úgy merevedne meg örökre, hogy a tévé képernyőjén a „Való Világ” szereplői, számítógépe monitorján a celebek magánélete, tényérjában a félig rágott mócsingok, vetetlen ágyában az összegyűrt pizsama mellett rongyosra olvasott *Danielle Steel*-könyv?

Azt gondoljuk, mások nem látják, mit csinálunk magányunkban, s ezért bízunk benne, nem éppen az utolsó pillanat az, amikor beletapossuk a morzsát a szőnyegbe ahelyett, hogy felsöpörnénk. Hitünk szerint persze a Jóisten végtelen monitorjai egyikén folyamatosan nézi az életünkről szóló filmet, s ha ez nem is ösztönöz mindig kellő erővel arra, hogy azonnal elmosogassuk a tányérunkat vagy minden nélkülözőn rögtön segítsünk, mégis törekszünk rá, hogy ne okozzunk csalódást.

A transzcendenstől ódzkodók ezt nevezhetik lelkiismeretnek is, de a lényeg ugyanaz: úgy hagyni minden pillanatban a környezetünket (s nemcsak a tárgyakat, hanem az emberi kapcsolatokat is), hogy ne szégyenkezzünk miatta, ha így merevedünk bele az örökkévalóságba, mint Albert Schweitzer pianínóján a kotta. ◆